

Arrest

nr. 175 607 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 maart 1962.

Op 29 december 2004 dient de verzoekende partij onder de naam M. A. een asielaanvraag in.

Op 7 januari 2005 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10 januari 2005 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 11 april 2005 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij.

Op 7 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 april 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 mei 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 juni 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 12 juni 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 april 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 8 december 2008 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 2 april 2009 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 12 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 12 oktober 2010 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 8 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 8 december 2008 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 4 januari 2012 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing van 23 augustus 2010 in.

Op 4 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 2 april 2009 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Op 20 februari 2012 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 april 2012 met nummer 80 255 vernietigt de Raad de beslissing van 4 januari 2012 waarbij de aanvraag van 2 april 2009 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 2 april 2009 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 2 januari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2009 met actualisatie op 14.12.2009 werd ingediend door:

*P(...) M.(...), K.(...) B.(...) (R.R.: (...))
geboren te N. op 28.03.1962*

Ook gekend als: M.(...), A.(...), geboren te M. op 01.01.1962

*adres: (...)
nationaliteit: Nepal*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds december 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen voorlegt en hij beweert werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben, is geen reën reden tot regularisatie. Betrokkene heeft gedurende zijn asielpprocedure gelogen over zijn identiteit. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dien wederom verwezen te worden naar de identiteitsfraude. Het argument als zou hij nooit een inbreuk begaan hebben, kan dan ook niet weerhouden worden.

Aangaande de medische elementen: de aanvraag op basis van artikel 9ter werd op datum van 08.11.2011 geweigerd. Overigens kunnen medische elementen geen grond voor regularisatie vormen in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.12.2004, werd afgesloten op 07.03.2006 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 21.03.2006. Op 30.03.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure – zijnde iets meer dan een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond aanvaard te worden.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot terugkeer: de onveilige situatie in het herkomstland, de voorgelegde rapporten: betrokkene legt geen concrete bewijzen voor die op hem van toepassing zijn. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 2 januari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: P.(...) M.(...), K.(...) B.(...)
geboortedatum: 28.03.1962
geboorteplaats: N.
nationaliteit: Nepal

bij DVZ eveneens gekend als, M.(...), A.(...) , geboren te M. op 01.01.1962

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen van de verwerende partij wordt een exceptie van gebrek aan belang met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, aangevoerd. De verwerende partij stelt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17

februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient het volgende te worden opgemerkt.

Van een gebonden bevoegdheid is slechts sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord “moet”, in voormeld artikel 7, sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009 nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen geïllustreerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Over de samenhang

3.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij pas heeft besloten tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nadat werd beschikt over de door verzoekers' ingediende aanvraag tot verblijfsregularisatie in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum, 10 december 2013, en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris. In een begeleidende brief aan de burgemeester van Sint-Gillis wordt door de gemachtigde van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijke instructies gegeven om: *“ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16.09.2010 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 [...] dat deze aanvraag ongegrond is [...] betrokkenen uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:*

- *De beslissing tot ongegrondheid van de regularisatieaanvraag.*
- *Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)”*

Daarnaast blijkt de verwerende partij naar aanleiding van de huidige procedures slechts één administratief dossier te hebben neergelegd, waarmee zij andermaal zelf de samenhang tussen beide zaken erkent.

Verder wordt de samenhang van de bestreden beslissingen niet betwist door de verwerende partij, noch in de nota, noch ter terechtzitting.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat er *in casu* wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen de twee bestreden beslissingen zodat in het kader van een goede rechtsbedeling het gepast voorkomt deze samen te behandelen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat uitsluitend tegen de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 02.04.2009 op basis van artikel 9.3 (huidig art 9 bis) van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing

Verzoeker diende op 02.04.2009 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009. Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

(...)

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is !

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr.; 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie instructie van 19 juli 2009?

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: (...)

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"(...)."

Doch, in deze beslissing toetst men de aanvraag van verzoeker slechts gedeeltelijk aan de instructies...

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. Het feit dat betrokkene sinds december 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een inburgeringattest en enkele getuigenverklaringen voorlegt en hij beweert werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben, is geen reden tot regularisatie.

Verzoeker is van mening dat zijn langdurig verblijf en zijn integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie en kan niet louter stellen dat dit "geen reden is".

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"(...)."

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie en dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken en acht ze reëel.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

Bovendien is het totaal onbegrijpelijk waarom de nieuwe beslissing van verzoeker, bijna letterlijk dezelfde motivering weergeeft dan de vorige, vernietigde beslissing.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker hoe verwerende partij het dossier van verzoeker flagrant weigert te onderzoeken.

De vorige beslissing van de RW diende immers reeds vernietigd te worden. Het arrest van de RW nr. 80.255 vermeldde het volgende: (...)

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, nadat de vorige beslissing vernietigd diende te worden, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

En dit te meer daar men de opmerkingen van uw Raad negeert en zeer kort door de bocht gaat door te stellen dat al deze tekenen van integratie "geen reden zijn tot regularisatie", zonder meer.

Op geen enkele manier is uit deze zogezegde motivering af te leiden waarom deze elementen niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Minstens dient verwerende partij toe te lichten waarom dit geen reden zou zijn tot integratie!

3. Betrokkene heeft gedurende zijn asielpcedure gelogen over zijn identiteit. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden, de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoeker wenst, nogmaals, te benadrukken dat het toepassen van het "fraus omnia corrumpit"-beginsel een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vroeg in 2004 asiel aan.

Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door.

Er werd hem immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die hem hier hadden gebracht dat hij andere identiteitsgegevens moest geven omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

In 2009 diende verzoeker, een regularisatieaanvraag in op basis van de instructie van 19.07.2009 teneinde zijn machtiging tot verblijf te bekomen.

Hij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden gelet op de burgeroorlog die woedde. Hij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

DVZ weigert een machtiging tot verblijf toe te kennen, omwille van het feit dat verzoeker verkeerde identiteitsgegevens doorgegeven heeft.

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk. En verzoeker begrijpt niet waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Tibetanen, Bhutanezen en Nepalezen die oorspronkelijk andere identiteitsgegevens hebben opgegeven, uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 6 in de inventaris. Doch hoewel zij dezelfde "fraude" gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een verblijfstitel.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat hij slechts een andere naam doorgegeven heeft.

De raadsman van verzoeker kan verschillende voorbeelden voorleggen van dossiers waarin men verschillende identiteitsgegevens had doorgegeven, doch zij verkregen wel een verblijfstitel.

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker wenst op te merken dat er geenszins sprake kan zijn van "fraus omnia corrumpit".

Dit beginsel kan immers slechts Opgeworpen worden indien de "dader" een voordeel bekomt.

Het mag duidelijk zijn dat dit niet het geval is.

Verzoeker heeft geen verblijfsrecht of enig ander voordeel bekomen.

Dat deze vormvereiste dan ook ontbreekt, waardoor er geen sprake kan zijn van "fraus omnia corrumpit".

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met al deze bewijzen!

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken! Verwerende partij wenst blijkbaar enkel een negatieve beslissing te kunnen nemen, ook al schendt men zo flagrant en herhaaldelijk het gelijkheidsbeginsel!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat hij misleid is geweest.

Alhoewel zijn enige bedoeling was om zijn leven in veiligheid te brengen, beseft hij wel degelijk dat hij een fout heeft begaan door andere identiteitsgegevens te hebben doorgegeven.

Gezien het geheel van feiten, bevindt verzoeker zich in een vergelijkbare situatie dan in vele andere dossiers. Toch heeft verzoeker geen enkel voordeel bekomen.

Verzoeker heeft geen andere nationaliteit doorgegeven, waardoor zijn asielpcedure niet langer geduurd heeft.

Hij heeft geen voordeel bekomen, meer nog, men gebruikt dit nu om aan verzoeker verblijfsrecht te weigeren.

Daar waar er in andere dossiers de identiteitsfraude niet ziet als een belemmering en een verblijftitel wordt afgegeven (zie verschillende voorbeelden in bijlage), gebruikt men datzelfde argument nu om het verblijf van verzoeker te weigeren en worden alle andere argumenten niet grondig onderzocht.

Het is onaanvaardbaar van verwerende partij om dit nu aan te halen!

Dit is een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Dat dit bovendien het vertrouwensbeginsel en de redelijke termijn schendt.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ had al van het begin van de procedure weet van het feit dat verzoeker andere identiteitsgegevens heeft doorgegeven.

Na een procedure van vier jaar haalt men dit echter aan als "de" reden om verblijfsrecht te weigeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat dit aangehaald zou worden, verwerende partij was immers van het begin op de hoogte !

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijn gebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij na een procedure van meer dan vier jaar aanhaalt dat de aanvraag geweigerd wordt omwille van feiten waarvan zij bij aanvang van de procedure op de hoogte waren!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en hun dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

4. Aangaande de medische elementen: de aanvraag op basis van artikel 9ter werd op datum van 08.11.2011 geweigerd. Overigens kunnen medische elementen geen grond voor regularisatie vormen in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Dat verzoeker zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden.

Toch is verzoeker van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake zijn aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoeker maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van zijn aanvraag. .

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel. ,

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is!

5. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.12.2004, werd afgesloten op 07.03.2005 met een beslissing "niet erkend" door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen hem ter kennis gebracht op 21.03.2006. Op 30.03.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur . van de procedure- zijnde iets meer dan een jaar en twee maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker! -

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"(...)"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kunnen een langdurig verblijf, waaronder bijna drie jaar legaal en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

6. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Nepal nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer. Verzoeker woonde immers op het platteland, waar zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Nepalese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al meer dan negen jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren!

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hier al zijn belangen heeft??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

7. De overige aangehaalde elementen met betrekking tot terugkeer: de onveilige situatie in het herkomstland, de voorgelegde rapporten: betrokkene legt geen concrete bewijzen voor die op hem van toepassing zijn. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan 9 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek, in het kader van de asielprocedure, meer dan 9 jaar geleden, een accuraat beeld geeft over de huidige veiligheidssituatie in Nepal.

Tevens is het ook flagrant onzorgvuldig en fout om in één en dezelfde beslissing te stellen dat de asielaanvraag van verzoeker reeds werd beoordeeld en anderzijds dat er sprake zou zijn van "identiteitsfraude".

Indien verwerende partij meent dat er sprake zou zijn van "identiteitsfraude", mag het duidelijk zijn dat de asielaanvraag van verzoeker nooit grondig onderzocht kon geweest zijn.

Men stelt immers een onderzoek te hebben verricht naar het asielrelaas van "M.(...) A.(...)".

Men heeft nooit enig onderzoek verricht naar de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van "P.(...) M.(...) B.(...) K.(...)".

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker is al meer dan negen jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Nepal ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat DVZ hier weeral de motiveringsplicht schendt. Waarom kan dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden??

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag gegrond verklaard diende te worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen!!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent, nooit veroordeeld is geweest en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond verklaard diende te worden.

Men heeft de aanvraag van verzoeker wel ontvankelijk verklaard maar weigert deze zorgvuldig en ten gronde te behandelen.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door geen rekening te houden met alle aangehaalde elementen en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de beslissing blijven toepassen, (zie voorgaande)

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie. Gelieve in de bijlage (zie stuk5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke beslissing ontvangen. Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie. Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere. Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel! Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel! Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie. Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ. Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, zijn langdurige procedure die reeds meer dan vier jaar duurt, zijn blijf van integratie, het feit dat een eventuele terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, ... Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn en het zorgvuldigheidsbeginsel."

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van de wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden welke wetsartikelen zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk. Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verwerende partij merkt tevens op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden. In een eerste onderdeel van het middel houdt verzoekende partij voor dat de vernietigde instructie toch nog moet worden toegepast. Geenszins kan zij hierbij gevolgd worden. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde in de bestreden beslissing terecht dat "(...)" Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron. Verzoekende partij haar bewering als zou de gemachtigde van de staatssecretaris de instructie toch nog kunnen toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid, faalt volkomen. Verzoekende partij gaat voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

“[...]”

Het redelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

(...)

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

(...)

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

(...)

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

(...)

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek voorbij aan het feit dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris is gebonden door de vigerende wetgeving. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

“(...)”. (R.v.V. nr. 114.013 dd. 20.11.2013)

Verzoekende partij haar beschouwingen missen elke juridische grondslag, en kunnen niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het middel houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde weigert rekening te houden met de elementen van integratie en langdurig verblijf. Deze kritiek mist faalt in feite, nu de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk heeft aangegeven om welke reden deze elementen geen grond vormen voor regularisatie:

“(...)”

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook expliciet vermeld om welke reden de integratie en het verblijf sinds 2004 geen grond voor regularisatie zijn; verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden?

Verder neemt verzoekende partij haar eigen wensen voor werkelijkheid en gaat zij volkomen voorbij aan de motieven van de beslissing, waar zij poogt voor te houden dat de integratie niet betwist wordt en er sprake is van buitengewone omstandigheden en zij geregulariseerd moet worden. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft duidelijk aan dat de door verzoekende partij ingeroepen elementen inzake integratie en verblijf geen grond vormen, gezien het bedrieglijk handelen door verzoekende partij die bij de asielaanvraag gelogen heeft over haar identiteit. Verzoekende partij laat deze motivering in dit onderdeel van het middel overigens onbesproken, en toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist dat het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren.

Terwijl de verwijzing naar het eerdere vernietigingsarrest niet dienstig is, gezien de motieven van de in casu bestreden beslissing manifest anders zijn.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat ‘het toepassen van het *fraus omnia corrumpit* beginsel een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel. Er zouden immers ‘tientallen regularisatieaanvragen zijn ingediend door Tibetanen, Bhutanezen en Nepalezen die oorspronkelijk andere identiteitsgegevens hebben opgegeven uit schrik om teruggestuurd te worden’, en wiens aanvragen wel positief werden afgesloten. Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar stuk 6, doch blijft zij in gebreke aan te tonen dat het gaat om gelijke gevallen die anders behandeld worden.

“Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld.” (R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Geenszins toont verzoekende partij een schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig voorhouden dat zij geen verblijfsrecht of enig ander voordeel bekomen heeft, en om die reden er geen sprake kan zijn van het ‘fraus omnia corrumpit’ beginsel.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij kennelijk uit het oog verliest dat het toekennen van een machtiging tot verblijf een gunstmaatregel is (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011).

De gemachtigde van de staatssecretaris vermocht wel degelijk te oordelen dat de door verzoekende partij ingeroepen elementen inzake integratie en verblijf geen grond vormen, gezien het bedrieglijk handelen door verzoekende partij die bij de asielaanvraag gelogen heeft over haar identiteit. Of verzoekende partij al dan niet in het verleden een verblijfstitel heeft bekomen op grond van deze leugenachtige verklaringen inzake de identiteit, waarbij de Belgische staat onmiskenbaar misleid werd, doet niet ter zake.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat inzake het dringend beroep van verzoekende partij door het CGVS eerst beslist werd dat verder onderzoek noodzakelijk was, en de asielaanvraag dan ook ontvankelijk verklaard werd, waarna de hoedanigheid van vluchteling dan toch geweigerd werd en ook het beroep bij de VBC verworpen werd.

Terwijl ook het gegeven dat verzoekende partij beweert ‘zelf het initiatief te hebben genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven’, aan het voorgaande geen afbreuk kan doen.

“Ook al heeft verzoeker zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven, er blijft sprake van ‘fraus omnia corrumpit’. Immers, het gegeven dat verzoeker uiteindelijk de waarheid spreekt, en dit los van de vaststelling dat hij dit enkel gedaan heeft met het oog op het verkrijgen van een definitieve verblijfstitel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker gedurende jaren de Belgische overheid intentioneel misleid heeft, op verschillende momenten in de tijd (...).” (R.v.V. nr. 92 778 van 30 november 2012)

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat ‘betrokkene heeft gedurende zijn asielprocedure gelogen over zijn identiteit. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden’, en dat deze vaststelling inzake het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). In casu toont verzoekende partij geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Verder zijn ook de beschouwingen als moet de gemachtigde met allerlei elementen rekening houden bij het beëindigen van het verblijfsrecht, niet relevant. Verzoekende partij beschikte immers niet over een verblijfsrecht dat door de bestreden beslissing beëindigd werd.

Evenmin toont verzoekende partij een schending van het vertrouwensbeginsel aan. Dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij een rechtmatig vertrouwen mocht hebben dat haar aanvraag gegrond zou worden verklaard, enkel en alleen omdat ‘DVZ bij het begin van de procedure al

weet had van het feit dat verzoeker andere identiteitsgegevens had doorgegeven'. Terwijl ook het gegeven dat een eerdere ongegrondheidsbeslissing vernietigd werd, uiteraard evenmin maakt dat verzoekende partij er dan maar zou mogen van uitgaan dat haar aanvraag gegrond zou worden verklaard.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig de schending van de redelijke termijn aanvoeren.

De verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig onderzoek en gelet op de elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken, geheel terecht en binnen een redelijke termijn besliste de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet te verwerpen als ongegrond.

Het kan de verweerder bezwaarlijk worden verweten dat de nodige tijd wordt genomen ten einde de situatie van de verzoekende partij grondig te onderzoeken, daarbij elke relevante informatie in acht nemende en mede gezien de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat, zo mocht het onderzoek en de behandeling van de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf niet binnen een redelijke termijn zijn geschied, quod certe non, dit dan nog niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd. Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsbepaling, dat de aanvraag machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden automatisch wordt erkend indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

Tot slot merkt de verweerder op dat, indien de behandeling van de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf al onredelijk lang zou hebben geduurd, quod non, het hem niet duidelijk is welke schade de verzoekende partij zou hebben geleden.

(...) (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

(R.v.V. nr. 58 557 van 25 maart 2011)

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In een vierde onderdeel van het middel houdt verzoekende partij voor dat de medische elementen wel in overweging moeten genomen worden inzake de aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet; de medische toestand zou immers een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet geweigerd werd op 08.11.2011, zoals ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekende partij haar vage en ongestaafde beschouwingen dat zij ziek is en de juiste medische ondersteuning nodig heeft, kan dan ook niet worden aangenomen.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing ook terecht aanhaalde dat 'medische elementen geen grond voor regularisatie kunnen vormen in het kader van een aanvraag artikel 9bis'. Immers heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien in 2 afzonderlijke procedures. Artikel 9bis §2, 4° van de wet bepaalt overigens expliciet dat: "(...)".

Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden bij haar kritiek.

In een vijfde onderdeel van het middel houdt verzoekende partij voor dat zij er steeds alles aan gedaan heeft legaal verblijf te bemachtigen, en dat zij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Verweerder ziet niet in hoe deze beschouwingen afbreuk kunnen doen aan de terechte vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris als dat:

"(...)".

Verzoekende partij gaat ook niet dieper in op deze motieven, doch laat deze volledig onbesproken. Zij toont dan ook niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verder wordt nopens de in de aanvraag voorgehouden schending van artikel 3 EVRM terecht gemotiveerd dat:

"(...)".

Ook op deze motieven gaat verzoekende partij niet dieper in. Zij toont wederom niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekende partij haar bewering als zou er wel sprake zijn van buitengewone omstandigheden, is volledig irrelevant nu de bestreden beslissing geen onontvankelijkheidsbeslissing doch wel een ongegrondheidsbeslissing betreft.

Terwijl, zoals hierboven bij de bespreking van het tweede onderdeel ook duidelijk is gebleken, de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven om

welke reden de integratie en het verblijf sinds 2004 geen grond voor regularisatie vormen. Verzoekende partij kan niet dienstig anders pogen voor te houden. Zij verwijst nog naar een arrest van 26.04.2012 doch toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden hetzelfde zijn, en het Belgisch recht geen precedentenrechtspraak kent.

Geenszins kan een schending van de motiveringsplicht worden aangenomen.

In een zesde onderdeel van het middel houdt verzoekende partij voor dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt daar een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Verweerder herhaalt dat de bestreden beslissing geen onontvankelijkheidsbeslissing doch wel een ongegrondheidsbeslissing betreft, zodat verzoekende partij haar beschouwingen volledig irrelevant zijn. Verder toont zij niet aan dat zij in de aanvraag om machtiging tot verblijf wel voldoende concrete elementen heeft aangebracht om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Zij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Ook de in het zevende onderdeel van het eerste middel voorgehouden kritiek dat zij al meer dan 9 jaar niet meer in het herkomstland is geweest en dat zij alleen maar kan afgaan op de mediaberichtgeving.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met deze vage beschouwingen geenszins afbreuk kan doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing. Zij toont niet aan de elementen mbt terugkeer zoals aangehaald in de aanvraag een grond voor regularisatie zouden vormen.

Zij beperkt zich ertoe voor te houden dat zij wel nieuwe elementen naar voor heeft gebracht, doch verduidelijkt niet om welke reden de in de aanvraag ontwikkelde elementen nieuw zouden zijn, in die zin dat zij een andere appreciatie dan die van de asielinstanties zouden rechtvaardigen. Haar vage beschouwingen in het verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan deze terechte motieven.

Evenmin kan zij dienstig kritiek uiten op de beslissingen van de asielinstanties, nu de beslissing van het CGVS van 11.04.2005 en de beslissing van de VBC van 07.03.2006 niet het voorwerp uitmaken van deze procedure. Ook de verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 2002, dat kennelijk geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie en dat zij hierop ook niet betreft, is niet dienstig.

Het weze bovendien andermaal herhaald dat zij niet ernstig kan voorhouden dat zij wel buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, en de bestreden beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om die reden vernietigd zou moeten worden...

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verwerende partij nog op dat:

- de eerste bestreden beslissing geen verplichting tot terugkeer inhoudt, doch een ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudt;

- enkel de tweede bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering omvat, doch het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk is,

Ten overvloede, deze tweede bestreden beslissing verplicht verzoekende partij geenszins terug te keren naar het land van herkomst, doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Tot slot kan verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat haar aanvraag had moeten worden voorgelegd aan de commissie voor Advies voor Vreemdelingen. Zij zet niet uiteen welke wettelijke bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe zou verplichten.

Verzoekende partij herhaalt tot slot andermaal haar kritiek die zij reeds eerder in het verzoekschrift uitte, en die hierboven genoegzaam besproken wordt.

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde in de aanvraag aangevoerde elementen, noch toont zij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond, noch van de overigens rechtsregels waarvan verzoekende partij de schending aanhaalde.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Hoewel het bestuur niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te

vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk en het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

In casu werd de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid die evenwel gepaard gaat met een meer nauwgezette motiveringsplicht. Een discretionaire beslissing dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden opdat zij afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie niet betwist. De verwerende partij motiveert echter als volgt waarom zij deze elementen met betrekking tot de integratie niet aanvaardt: *“Het feit dat betrokkene sinds december 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen voorlegt en hij beweert werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben, is geen reden tot regularisatie. Betrokkene heeft gedurende zijn asielprocedure gelogen over zijn identiteit. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.*”

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat dit geen afdoende motivering is inzake de elementen met betrekking tot haar integratie. Zij stelt ook niet te begrijpen waarom er *in casu* verwezen wordt naar het adagium ‘*fraus omnia corrumpit*’.

Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat een eerdere beslissing van 4 januari 2012 waarbij dezelfde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, vernietigd is geweest door de Raad. Deze beslissing is vernietigd omdat als volgt werd gemotiveerd inzake de elementen met betrekking tot de integratie: *“Betrokkene beroept zich op zijn (langdurig) verblijf op het grondgebied sinds december 2004 en op zijn integratie die hij staft door volgende stukken: attesten Nederlandse les, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen. Ook beweert betrokkene werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben doch hij laat na hier bewijzen van voor te leggen. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr., 133.915 dd. 14 07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”* De Raad stelde in zijn arrest van 26 april 2012 met nummer 80 255 het volgende: *“(…) De Raad dient echter samen met de verzoekende partij vast te stellen dat de verwerende partij de door haar niet betwiste argumenten van verzoeker niet op afdoende wijze beantwoordt. Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”* De Raad betwist niet dat dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, *quod non in casu*. Uit de gewraakte passage van de eerste bestreden beslissing blijkt globaal dat verwerende partij

van oordeel is dat ze een verblijfs-machtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat ze zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien ze daartoe niet verplicht is, beslist om in casu geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. Verwerende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat er zodanige inherente motieven besloten liggen in de gewraakte passage van de eerste bestreden beslissing dat zij niet dienen te worden vermeld. (...)"

De verwerende partij probeert deze schending van de motiveringsplicht te remediëren door in de huidige bestreden beslissing te motiveren waarom de elementen met betrekking tot de integratie niet kunnen leiden tot een regularisatie. Zij doet dit door te verwijzen naar het beginsel '*fraus omnia corrumpit*'. De verzoekende partij betwist niet dat zij haar asielaanvraag onder een andere naam heeft ingediend.

De Raad wijst erop dat het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude *ab initio* komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "*Fraus omnia corrumpit. autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme*", RW 2013, 377; A. LENAERTS, "*Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?*", die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De verwerende partij toont *in casu* niet aan dat de verzoekende partij enige rechten heeft verworven uit het gebruik van een andere naam, daar de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij is geweigerd. De verwerende partij stelt ook niet dat de ware identiteit van de verzoekende partij niet gekend is. Bovendien heeft de verzoekende partij enkel gebruik gemaakt van een andere naam. Zij heeft altijd verklaard de Nepalese nationaliteit te bezitten en dit wordt nergens betwist. Voorts blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dat de integratie van de verzoekende partij en de duur van haar verblijf op enigerlei wijze werden beïnvloed door deze valse naamdracht.

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet verder gemotiveerd over waarom de elementen met betrekking tot de integratie niet tot een regularisatie kunnen leiden, buiten de verwijzing naar '*fraus omnia corrumpit*'. Uit het voorgaande blijkt echter dat deze verwijzing niet dienstig is. De verwerende partij kan de eerste bestreden beslissing niet motiveren door op algemene wijze elementen die wijzen op integratie *in casu* niet te weerhouden omdat "*dit geen reden is tot regularisatie*". Er dient op concrete wijze te worden gemotiveerd waarom in voorliggend geval de elementen van integratie niet volstaan als grond of reden voor regularisatie. Een nadere motivering is bijgevolg vereist.

Een schending van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881). De eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

4.2. In een tweede middel, dat uitsluitend ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij aan dat indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, de tweede bestreden beslissing ook vernietigd dient te worden. De verzoekende partij stelt eveneens dat in de tweede bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

4.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'"

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat deze dan ook vernietigd en geschorst dient te worden."

4.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij ontwikkelt in het inleidend verzoekschrift tevens een middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij acht het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd nu 'indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden', alsmede dat 'nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag'.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen. De ongegrondheidsbeslissing en de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten betreffen twee van elkaar te onderscheiden beslissingen, met elk een eigen motivering in rechte en in feite.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen ook een gebonden bevoegdheid van de gemachtigde uitmaakt.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen. Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (RvS nr. 222.740 dd. 05.03.2013)

Zie ook:

"Waar verzoekster betoogt dat de tweede bestreden beslissing volledig steunt op de eerste bestreden beslissing en dat om deze reden een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd, wijst de Raad er verder op dat zij er aldus aan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd." (R.v.V. nr. 96.152 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar verwijzing naar de arresten nr. 77.128 en 77.130 is ter zake niet relevant, aangezien die arresten betrekking hebben op een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Terwijl ook de verwijzing naar het arrest nr. 96.099 dd. 30.01.2013 niet dienstig is, daar waar dit arrest een ongegrondheidsbeslissing in het kader van art. 9ter Vreemdelingenwet en een bevel betrof.

De verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Onder punt 3 van dit arrest werd hoger reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en het daarin vastgestelde motiveringsgebrek, dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekende partij aangehaalde middel en het verweer erop, ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS